

CHƯƠNG BA MƯƠI

CHẤP LỆNH BANG CHỦ HẮC LONG BANG

Ngoài sáu thước xa, kê vai nhau, đứng sắp hàng chữ nhất, ba chàng trai mặc áo chèn màu đen bó sát người, võ khí đã hờm sẵn trên tay chờ động thủ.

Người đứng giữa trạc bốn mươi tuổi, năm hai móc ngô râu, trong đêm tối lấp lánh ánh sao tím. Những kẻ võ lâm cao thủ có kinh nghiệm giang hồ thoáng nhìn qua cặp ngô râu thì biết ngay võ khí đó đã tắm thuốc kịch độc.

Thiết Phiến Nho Sinh và lão áo thụng xanh đậm đứng cách xa ba người kia chừng bốn năm thước, vẫn với bàn tay không trầm lặng nhìn ba chàng trai, thái độ bình tĩnh như không có việc gì xảy ra.

Hai bên đều vận công lực chờ đợi ứng phó với đối phương, không ai nói lên một lời nào cả.

Giờ phút căng thẳng trầm lặng cứ chậm rãi rãi trôi đi. Hai bên, chưa bên nào chịu ra tay trước.

Bùi Khương nôn nóng về sự an nguy của Tống Phước Hải và Hồng Phi Yến nên nghĩ thầm: “Mấy người này còn đợi gì mà đứng im ỉm thế kia? Hừ! Các người cứ đứng đấy mà chờ đợi, chứ ta không thể chờ đợi được.”

Thình lình chàng nhảy đến bên Thiết Phiến Nho Sinh. Lần này chàng cố ý để buộc gã nho sinh chỉ nơi dấu Tống Phước Hải và Hồng Phi Yến nên hành động của chàng nhanh nhẹn vô cùng.

Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn nghe gió quay mặt lại thì chàng đã ở sát một bên rồi, đang giơ tay chộp mạch môn huyết ở tay phải của Cổ Vân Hàn. Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn đã vận công sẵn sàng nên Bùi Khương ra tay chớp nhoáng song vẫn bị hấn tránh khỏi, tay trái Cổ Vân Hàn đánh mạnh một chiêu «Ba đào yểm long» gạt cái chộp của Bùi Khương.

Thiết Phiến Nho Sinh cất tiếng nói:

—Xin các hạ hãy ngừng tay! Đợi tại hạ đuổi bọn kia đi rồi thì sẽ đưa các hạ gặp sư huynh và sư muội của các hạ ngay.

Bùi Khương cười gằn nói:

—Phải đi liền bây giờ, chứ ta không tin lời nói điều ngoa của người đâu.

Nói xong chàng lại vung tay tấn công liên tiếp bốn chiêu vô cùng nhanh nhẹn.

Cổ Vân Hàn đã biết Bùi Khương có khinh công cao diệu, tên ma đầu này không ngờ chàng xuất thủ nhanh nhẹn kỳ quái. Hai tay cử quyền đánh đến bốn chưởng, nhưng Thiết Phiến Nho Sinh thấy bốn chưởng ấy cùng đánh ra một lượt. Tên ma đầu này biết không thể chống đỡ kịp, liền nhảy vút ra sau bảy thước.

Bùi Khương «hừ» một tiếng, tức tối đuổi theo, tay trái xuất một chiêu «Phiêu vân hóa thạch» phát một chưởng thật mạnh vào lưng Vân Hàn. Tay hữu đánh phủ từ trên chụp xuống bả vai của đối phương thành chiêu «Trích tinh hoán đầu».

Thiết Phiến Nho Sinh đã trải qua mấy chục năm giang hồ, gặp biết bao cao nhân, nhưng chưa hề thấy ai lanh lẹ như Bùi Khương cả. Thế đánh của Bùi Khương không những tinh diệu khó đỡ, mà lại còn phải có thiên tư mới có thể sử dụng đặng một lúc hai tay đánh hai nơi một cách dị thường biến ảo như thế!

Toàn thân gã nho sinh như bị một sức vô hình bao phủ, chỉ còn cách ráng đỡ cái chụp trên vai mà thôi.

Lão áo thụng xanh khi mới thấy Bùi Khương tiến đánh Cổ Vân Hàn thì cũng không để ý lắm, nhưng khi thấy chàng xuất chiêu ép lui Thiết Phiến Nho Sinh lòng mới cảm thấy sợ hãi. Ngay lúc đó Cổ Vân Hàn đã bị chiêu «Trích tinh hoán đầu» trên đầu chụp xuống. Lão áo thụng xanh hét lên một tiếng thật kinh khủng, lập tức tung mình đến, hai tay ngang ngực đẩy ra hai luồng chưởng phong như bài sơn đảo hải đập thẳng sau lưng Bùi Khương.

Lão áo thụng xanh xuất thủ chiêu thế này bằng tất cả công lực bình sinh của lão vì lão nhận thấy võ công của Bùi Khương quá cao siêu, nếu để chàng kịp chuẩn bị, e cả lão và Thiết Phiến Nho Sinh cũng khó thể hạ được đối phương. Vì thế lão nghĩ thầm: “Trong lúc này hạ được tên nào thì đỡ tên đó, nếu đấu dần co với tên thiếu niên này thì bọn cựu thù đang đứng kia lại được đóng vai ngư ông thủ lợi.”

Đồng thời trong lúc lão áo xanh ra tay, gã nho sinh kia cũng đang vận dụng hết công lực ráng đỡ cái chụp chí tử của Bùi Khương.

Còn phần Bùi Khương sau khi xuất chiêu «Trích tinh hoán đầu», chàng liền đổi ý, không xuống tay hạ Cổ Vân Hàn vì chàng không biết hẳn ta nhất Tống Phước Hải và Hồng Phi Yến ở nơi nào. Ngay lúc đó, luồng chưởng phong của lão áo thụng xanh đánh lên từ sau ào tới lại cùng lúc với ngón đòn bạt sơn của Thiết

Phiến Nho Sinh đồng loạt tấn công sang. Bùi Khương thấy cùng lúc hai luồng sức mạnh như vũ bão cùng quất vào chàng, nên mặc dầu chàng ngày nay mang một thân tuyệt học cũng phải e ngại. Vì thế Bùi Khương thu hai tay lại rồi chia ra trước chống đỡ, thân hình vẫn đứng yên không chịu nháy tránh.

Lão áo thụng xanh trầm nghĩ: “Đại đột quá thế! Dù mi có công lực thâm hậu đến đâu cũng khó mà chịu nổi sự hợp kích của hai anh em chúng ta.”

Nhưng khí chưởng phong của lão ta vừa chạm vào tay phải phía sau của Bùi Khương thì lão cảm thấy như mình bị một sức hút đẩy âm nhu. Lão giật mình định thân chưởng phong lại, nhưng không còn kịp nữa.

Hai luồng sức mạnh gặp nhau, lão bị đánh bật bay bổng lên không, văng xa hơn hai trượng, chân vừa chấm đất đã loạng choạng thối lui thêm ba bốn bước suýt chút nữa ngã nhào. Tai ù ù như bị điếc, mắt đỏ hào quang...

Lão trấn tĩnh lại, mở lớn mắt nhìn thì thấy Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn tay ôm ngực, hơi thở dồn dập, thân hình gục về phía trước, bước hai bước lão đảo như người say rượu.

Trong khi ấy Bùi Khương vẫn đứng nguyên, thản nhiên như không có việc gì xảy ra.

Sở dĩ sự kiện xảy ra ngoài ý nghĩ của lão áo xanh là vì Bùi Khương thấy sức tấn công của hai người quá mạnh. Nếu chàng sử dụng công lực bản thân chống đỡ tuy chưa hẳn bị thương, song cũng hại đi chân lực không ít. Cho nên chàng liền sử dụng một kỳ học trong «Hải Thiên Bí Lục» là «Hoán lực tương đả», một loại võ công kỳ quái mượn sức người này để đánh người kia, rồi lại mượn sức người kia đánh với người này.

Thiết Phiến Nho Sinh vì hỏa hầu không bằng lão già áo thụng xanh mà còn xuất thủ toàn lực nên bị phản đòn càng mạnh hơn. Một cái va chạm đó Cổ Vân Hàn cảm thấy chấn động nội phủ, đầu nặng, mặt mày choáng váng, bay xa hơn hai trượng.

Ba chàng áo đen giật mình ngơ ngác. Lúc mới đến, họ tưởng Bùi Khương, Thiết Phiến Nho Sinh và lão già áo thụng xanh kia cùng một phái hay ít ra cũng cùng phe. Nhưng khi ba chàng thấy Bùi Khương thành linh tấn công Cổ Vân Hàn, rồi lão áo xanh cũng tập kích lại sau lưng Bùi Khương thì họ mới sực tỉnh, biết hai lão kia và Bùi Khương không phải cùng phe với nhau. Ba chàng áo đen cùng trầm nghĩ: “Võ công của Thiết Phiến Nho Sinh và lão già kia đâu phải tầm thường, chúng là những kẻ nổi danh trên giang hồ, e chàng thiếu niên không địch lại.”

Và liền đó không ai bảo ai, cả ba người vận công tập sức chuẩn bị cứu giúp Bùi Khương. Đâu ngờ ba người mới chuẩn bị, thì trong khoảnh khắc Bùi Khương đã làm cho hai đối thủ đều trúng đòn văng ra. Cả sáu con mắt thao láo nhìn chàng thiếu niên, không biết thiếu niên này đã dùng loại võ công gì mà kỳ ảo ghê sợ dường ấy.

Chàng áo đen nắm móc ngô câu thấy Thiết Phiến Nho Sinh thương thế không nhẹ nên thầm nghĩ: “Bây giờ ta không thừa cơ hội này mà xuống tay thì còn đợi khi nào nữa?”

Nghĩ thế nên gã chẳng nói chẳng rằng tung mình đến bên Thiết Phiến Nho Sinh vũ động cặp ngô câu theo thế «Song xà xuất động», chỉ thấy hai lần sáng tím đánh thật mau vào người Cổ Vân Hàn.

Tuy Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn có võ công thâm hậu, song lúc này thần trí chưa tỉnh và nội phủ còn rêm đau nên cặp ngô câu đến gã cũng chẳng biết gì cả.

Lão áo thụng xanh quát:

—Đồ không biết nhục! Thừa lúc người ta bị...

Âm thanh chưa dứt người lão đã bay thẳng qua, phát chưởng nhằm đánh bại cặp ngô câu.

Bùi Khương quay lưng về phía ba chàng áo đen, nên khi chàng phát giác ra thì hai móc ngô câu đã đến gần Thiết Phiến Nho Sinh. Chàng khẽ lắc mình, sử dụng một chiêu tuyệt kỹ mà Kim Đồng Ngọc Nữ đã truyền dạy cho chàng để lướt sang.

Lão áo thụng xanh phát tay động thủ trước Bùi Khương một bước, nhưng Bùi Khương sử dụng thân pháp đặc dị của hai vị kỳ nhân võ lâm Kim Đồng Ngọc Nữ đích truyền, nên tay phát động sau mà lại đến trước lão áo thụng xanh rất nhiều.

Hai người tuy nhanh nhẹn nhưng xuất thủ đều sau chàng áo đen sử dụng cặp ngô câu, nên dầu một kẻ võ công trác tuyệt như Bùi Khương vẫn bị chậm một chút.

Cặp ngô câu sắp kết liễu tên ma đầu Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn.

Bỗng một lần sáng xanh lục bay vụt đến.

Chàng áo đen chú mục vào Thiết Phiến Nho Sinh, cố giáng một thế hiểm độc để đưa hồn Thiết Phiến Nho Sinh sớm về cõi khác. Chợt thoát thấy một vật sáng xanh lục nhắm ngay ngực mình lao tới, chàng ta vội biến cặp ngô câu đang

đánh Cổ Vân Hàn thành một vòng để gạt vật sáng ấy, nhưng đã trễ rồi. Ánh sáng trúng khít bên vai phải chàng áo đen.

«Bốp!» Một tiếng vang lên, thành linh vật sáng ấy biến thành một vạt lửa màu xanh lục loang cháy khắp mình chàng áo đen tức thì.

Ngay lúc đó Bùi Khương cũng đến bên Thiết Phiến Nho Sinh vung tay búng nhẹ cặp ngô câu của chàng áo đen, ngô câu bị chàng dùng chỉ lực đánh vút ra khỏi tay.

Sau Bùi Khương một bước, lão áo xanh cũng vừa lướt đến đưa tay mặt ra ôm nhẹ Thiết Phiến Nho Sinh, nhún mình nhảy ra xa tám thước.

Bây giờ chàng áo đen hai tay ôm mặt lăn lộn dưới đất, nửa thân trên đều bị lửa dính bốc cháy quần áo và khăn chít đầu như cây đuốc biết cử động, ánh sáng rờn rợn. Người ấy vận khí, cố gắng chịu nóng lăn mấy vòng để dập tắt lửa, nhưng đầu ngọn ngọn lửa quái ác này khi gặp gió lại bốc cháy dữ hơn. Những tiếng kêu la của gã áo đen thật thảm thiết vang lên.

Mọi người kinh hãi trước thứ ám khí kỳ dị hiểm độc kia. Hai chàng áo đen còn lại sức tỉnh nhảy vút đến, lấy hai bầu nước tưới lên ngọn lửa đang cháy trên người gã áo đen kia.

Gã áo đen bị cháy rống lên những tiếng kinh khủng, thân thể nám đen nứt ra từng đường, mặt mày quái gở trông như một con ác quỷ bị trời phạt, thân hình lảo đảo ngã lăn bên đôi móc ngô câu.

Nạn nhân với tay chụp móc câu thì ánh sáng tím chớp động, móc ngô câu đã ngấp vào cổ gã, máu phun ra từng vòi, nạn nhân giãy nảy lên mấy cái rồi tắt thở luôn.

Biến cố xảy ra quá nhanh khiến cho Bùi Khương và hai gã áo đen còn lại không làm sao ngăn kịp. Hai gã áo đen còn lại cùng đến báo cựa thù, cảm thấy mình không đủ sức làm tròn công việc vội tung mình bỏ chạy biến vào trong rừng thông.

Bây giờ Thiết Phiến Nho Sinh đã phục hồi. Gã ma đầu này ngẩng đầu quay lại thì chợt thấy một người đàn bà mặt mũi xấu xí đang bước chầm chậm đến.

Cổ Vân Hàn giật mình kêu lên:

—Người...

Lão áo thụng xanh định đuổi theo hai gã áo đen, nhưng bỗng nghe tiếng kêu hốt hoảng của Thiết Phiến Nho Sinh nên phải ngừng lại quay đầu nhìn.

Lão cũng phải giật mình đến bảo vệ cho Thiết Phiến Nho Sinh.

Người này cười gằn một tiếng rồi nói:

—Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn! Người không ngờ ta còn sống nhỉ? Ta vừa bắn «Liệt Hỏa Tiễn» cứu người không phải ta quên hận thù năm xưa. Đó chỉ vì ta không muốn người chết nhẹ nhàng dưới cặp ngò câu mà ta bắt người phải chết đau đớn dưới tay ta.

Thiết Phiến Nho Sinh âm thầm vận chân khí, cảm thấy khí huyết còn lưu thông như cũ. Gả cảm thấy nhẹ nhàng, không còn lo ngại nữa, cất tiếng nói:

—Ta sẵn sàng chờ người trả thù!

Bùi Khương thấy nữ quái này chính là người đã ẩn núp trên cây cổ tùng là Ngọc Thủ La Sát, nên đối với ba người trước mặt, chàng không quen ai nên không biết ai là người tốt kẻ xấu, nhưng dầu sao chàng cũng không thể đứng yên để cho Ngọc Thủ La Sát giết chết Thiết Phiến Nho Sinh, vì chính tên ma đầu này đã nốt Tống Phước Hải và Hồng Phi Yến.

Bùi Khương trầm nghĩ: “Nếu Thiết Phiến Nho Sinh chết đi thì ta không biết Hải huynh và Yến cô nương nơi đâu mà tìm, nhất là Hải huynh đang bị bệnh nặng, đâu cho phép ta phí thì giờ tìm kiếm được.”

Trận chiến sắp xảy ra không biết sẽ khốc liệt đến đâu, nhưng tình thế bây giờ thì rất căng thẳng. Mọi người đều ngấm ngấm hít hơi vận khí, chỉ chờ một ngòi lửa châm vào, trận chiến sẽ nổ tung một cách ghê gớm.

Ngọc Thủ La Sát khi còn cách Thiết Phiến Nho Sinh bốn bước đã dừng lại, quay nhìn Bùi Khương nói:

—Tại sao người cũng chuẩn bị giúp hấn đánh ta?

Bùi Khương cười nhạt nói:

—Cái nợ của nhà người, ta không hề biết mà ta cũng chẳng cần biết làm gì. Nhưng bây giờ ta không cho người giết...

Ngọc Thủ La Sát ngắt ngang:

—Người gan lắm! Hãy xem đây...

Vừa nói nữ quái vừa mang lệ bao tay, tiếp đó tay trái đã rút «Liệt Hỏa Tiễn» ra.

Bùi Khương lúc này đã chứng kiến cái nguy hiểm của loại ám khí «Liệt Hỏa Tiễn», nên không dám chần chờ chàng quát lên:

—Người lại dùng thứ đó nữa à?

Tiếp liền Bùi Khương lẹ làng nhảy đến bên Ngọc Thủ La Sát, tay trái xuất chiêu «Tam hoàn sáo nguyệt» đẩy nữ quái lui ra, tay mặt tiếp một chiêu «Ngọc nữ xuyên thao» bắt ngay mạch môn huyết lắc nhẹ nhẹ.

Ngọc Thủ La Sát chợt cảm thấy toàn thân tê liệt, khí huyết chạy ngược, công lực như tiêu tan, không làm sao phản kháng kịp.

Ngọc Thủ La Sát tuy bị kiềm chặt, khí huyết đảo lộn, tim đập đùng đùng như muốn nổ tung, toàn thân đau đớn vô cùng, nhưng nữ quái vẫn cắn răng chịu trận, không nói một câu.

Bùi Khương lạnh lùng nói:

—Ta thử xem người chịu đựng được bao nhiêu lâu?

Chàng khẽ lắc một cái nữa, Ngọc Thủ La Sát đau đến toát mồ hôi lạnh.

Lão già áo thụng xanh và Thiết Phiến Nho Sinh đều là người võ công cao diệu, điểm huyết rất tài, nhưng nay thấy thuật điểm huyết của Bùi Khương rất quái dị phải kinh hãi ngẩn ngơ.

Thuật bắt mạch môn huyết làm cho khí huyết chạy ngược này rất lợi hại, dầu một kẻ có võ công cao giỏi thế nào một khi đã bị kiềm chế thì sức lực bị tản mát, chính cái chân lực của người bị kiềm chế đã bị đối phương lợi dụng hợp thêm cái chân lực của người chủ động càng khiến cho kẻ bị động thêm đau đớn khổ sở.

Thủ pháp này Bùi Khương đã học trong cuốn «Hải Thiên Bí Lục», vì bí lục này gồm những tinh hoa của các loại võ công nên rất ư là huyền diệu.

Ở đây Bùi Khương chỉ cần nắm một huyết đạo rồi tự dùng chân lực đẩy ngược huyết chạy của Ngọc Thủ La Sát.

Thủ thuật làm cho mạch máu đảo nghịch này rất thâm độc, đừng nói gì Ngọc Thủ La Sát mà dầu là một kẻ có võ công đến mình đồng da sắt cũng khó mà chịu đựng nổi.

Gần được một khắc, Ngọc Thủ La Sát không còn chịu đựng nổi nữa, các bộ phận trong người đều đau ngứa khó chịu như trăm ngàn mũi kim châm, mồ hôi nhỏ từng giọt, nước mắt của Ngọc Thủ La Sát rơi lã chã nhìn Bùi Khương như có vẻ van xin.

Thiết Phiến Nho Sinh và lão áo thụng xanh liếc nhìn nhau một cái rồi lặng lẽ tiến đến bên Bùi Khương và Ngọc Thủ La Sát.

Bùi Khương thấy thế tay trái liền giật cây «Liệt Hỏa Tiễn», tay phải xoay Ngọc Thủ La Sát quay qua nửa vòng chận phía trước chàng, rồi thả Ngọc Thủ La Sát ra, đồng thời nhảy lui năm sáu bước.

Lão áo thụng xanh và Thiết Phiến Nho Sinh không ngờ Bùi Khương luôn luôn đề phòng như thế, bất giác cả hai nóng mặt.

Bùi Khương cười nói:

—Giờ ba người có ra tay một lượt ta cũng không ngại...

Nói đến đây chàng quắc mắt nhìn mặt Thiết Phiến Nho Sinh, âm thanh chuyển sang gay gắt:

—Sư huynh và sư muội của ta đâu? Nếu người còn mượn kể kéo dài thì giờ thì chớ trách ta quá độc ác.

Ngọc Thủ La Sát thử vận hành chân khí, thấy mình chưa bị điểm huyết, vội nhảy nhoài qua bên trái, đồng thời tay trái đã rút một «Liệt Hỏa Tiễn» ra nữa.

Thiết Phiến Nho Sinh, Ngọc Thủ La Sát và lão áo thụng xanh không hẹn mà cùng mở thế bao vây Bùi Khương vào giữa. Trong thâm tâm ba người đều có ý trừ Bùi Khương vì thấy chàng có những ngón võ tuyệt kỹ nên ganh tỵ và sợ chính mình sẽ bị tiêu diệt.

Tuy ba người đã bủa vây đối phương song không ai muốn ra tay trước.

Thiết Phiến Nho Sinh và Ngọc Thủ La Sát còn nghi ngại nhau, người nào cũng sợ trong lúc bất thần có thể bị hại.

Trong lúc đó Bùi Khương cũng đang phân vân vì chàng biết rằng nếu ba người này mà liên thủ hợp công thì cũng khó đối phó lắm, dầu sao họ đều là kẻ thuộc hạng cao thủ võ lâm cả, vì thế chàng cũng e dè không vội ra tay trước.

Bỗng từ phía xa vọng lại một tràng cười rùng rợn, mỗi lúc một gần, rồi chớp mắt người phát ra tiếng cười lạnh lạnh đó đến gần trước sân chỗ bốn người đang gườm nhau.

Thiết Phiến Nho Sinh và lão áo thụng xanh mặt mày biến sắc, mấy lần muốn quay mình lui ra nhưng lại sợ Bùi Khương đánh bất ngờ. Nên cả hai thần thái bất an khó chịu, tiến thoái lưỡng nan trước sự kiện này.

Bùi Khương nghe tiếng cười sang sảng bất tận ấy phải chột dạ. Chàng biết nếu không phải một người có nội công thượng thặng thì khó mà cười được như thế.

Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn đột nhiên thâu thể lại chấp tay chào Bùi Khương rồi nói:

—Nếu các hạ chịu giúp tại hạ đuổi người có tiếng cười ấy, không những tại hạ giao sư huynh và sư muội cho các hạ mà còn nguyện lấy trong hai vật mà tại hạ đã giữ mười lăm năm tặng cho các hạ.

Thiết Phiến Nho Sinh không đợi Bùi Khương đáp lời, liền quay mình cùng lão áo thụng xanh tiến về phía trước.

Bùi Khương đưa mắt nhìn theo.

Trong đêm tối, nơi cuối sân đã có một lão già mặc áo dài gấm, mặt trùm cái khăn che màu đỏ máu, tay cầm một cây gậy ngắn đen nhánh có khắc một con rồng quấn quanh.

Bùi Khương thầm nghĩ: “Nhân vật nào đây mà mấy tên ma đầu này khiếp sợ đến thế kia?”

Bùi Khương còn thấy phía sau lưng người bịt mặt còn có bốn người mặc áo vàng, chân mang thảo hài, mặt mũi vô cùng quái gở.

Người bịt mặt dứt tiếng cười, mắt nhìn Ngọc Thủ La Sát, Thiết Phiến Nho Sinh và lão áo thụng xanh, mỉm cười nói:

—Hay quá! Hay quá! Té ra các người đã gặp nhau trước rồi à?

Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn nheo mắt nói:

—Chẳng hay Chấp Lệnh Bang chủ đến đây có việc gì?

Người bịt mặt vừa mới xuất hiện trên giang hồ với biệt danh là Chấp lệnh Bang chủ cho Hắc Long Bang nhưng chưa một ai nhìn thấy mặt người này. Hơn nữa mọi quyết định của người bịt mặt có thể thay thế như lệnh của Bang chủ Hắc Long Bang vì Bang chủ chưa xuất hiện giang hồ bao giờ.

Chỉ mới với người Chấp lệnh cho Bang chủ mà võ công đã gây chấn động thật nhanh chóng, thì người ta không biết vị Bang chủ của Hắc Long Bang còn cao siêu đến bậc nào?

Cứ mỗi lần muốn có một sự việc gì đến cho cá nhân hay bang phái nào thì chỉ có người «Chấp Lệnh Bang chủ» cầm «Hắc Long Lệnh» đi truyền đạt đến mà thôi. Nên ngày hôm nay thấy Chấp lệnh Bang chủ xuất hiện nơi đây thì Thiết Phiến Nho biết ngay là sự việc gì rồi, song vẫn lên tiếng hỏi như vậy.

Người bịt mặt lại nói:

—Đêm nay lại có cả Hoạt Bào Mao Công Lượng thì càng tiện lắm!

Lão già áo thụng xanh liền đáp:

—Mao Công Lượng này đâu có chạy trốn Phục Hổ Lĩnh mười lăm năm qua rồi mà!

Người bịt mặt lại nhìn qua nữ quái hỏi:

—Có phải vị này là Ngọc Thủ La Sát Tô Ái Lan không?

Ngọc Thủ La Sát «hừ» một tiếng đáp:

—Dung nhan ta bị phá hủy nhưng không cần phải che mặt bịt mày đối với thiên hạ!

Người bịt mặt chẳng những không giận mà còn cất tiếng cười sang sảng mỗi lúc một lớn dần như phá thủng lỗ tai của những người nơi đây.

Thiết Phiến Nho Sinh, Ngọc Thủ La Sát và Hoạt Bào Mao Công Lượng đều đã thấy khó chịu, cố vận công chống đỡ nhưng tiếng cười vẫn không dứt.

Bùi Khương thấy người bịt mặt này sử dụng tiếng cười để làm chấn thương đối phương nên cũng hơi giận, liền quát lên một tiếng:

—Hãy im!

Tiếng quát ngăn ngủi không to nhưng thật sung mãn, vút lên chắn ngang tiếng cười của người bịt mặt.

Tiếng cười của người bịt mặt đang sang sảng nhưng khi Bùi Khương chỉ quát có hai tiếng, tức thì tiếng cười bỗng im bật. Người bịt mặt thối lui hai bước, quắc mắt nhìn Bùi Khương một lúc mới lên tiếng hỏi:

—Người là ai?

Bùi Khương vẫn chưa đáp lời mà đưa mắt nhìn chăm chăm vào người bịt mặt rồi quay lại thấy Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn, Ngọc Thủ La Sát Tô Ái Lan và Hoạt Bào Mao Công Lượng sắc mặt còn nhợt nhạt thở phào như trút nạn. Lúc này Bùi Khương từ từ cất tiếng hỏi lại người bịt mặt:

—Các hạ chưa vội biết ta là ai. Cũng như ba vị nơi đây chưa biết ta là ai...

Rồi chàng nói giọng cứng rắn hơn:

—Nhưng các hạ hãy trả lời cho ta biết các hạ là ai?

Người bịt mặt từ lúc xuất hiện giang hồ tuy chưa lâu, song võ công của người này thuộc vào hàng cao thủ hạng nhất, đã làm tròn sứ mạng của Bang chủ

Hắc Long Bang, vậy mà đêm nay lại bị một chàng thiếu niên uy hiếp. Nhưng người bịt mặt vẫn bình thản đáp:

—Các hạ có lẽ là một cao thủ mà ta chưa gặp, chính vì vậy mà các hạ chưa biết được ta.

Vừa nói người bịt mặt vừa đưa cây gậy ngắn đen nhánh trong tay ra:

—Đây là Hắc Long Lệnh của Bang chủ và ta là Chấp lệnh Bang chủ.

Bùi Khương gạt đầu hỏi tiếp:

—Nếu vậy lời nói của người có thay thế lời nói của Bang chủ người được không?

Người bịt mặt hơi suy nghĩ một chút rồi đáp:

—Có thể được.

Bùi Khương bật tiếng cười gằn:

—Tại sao không trả lời được mà gọi là có thể được?

Người bịt mặt hơi lúng túng đáp:

—Nếu nằm trong khả năng quyết định của ta thì lúc đó là được, còn nếu những sự kiện liên quan đến chính Bang chủ thì ta không thể nói rằng được.

Bùi Khương bước lên một bước nói:

—Vậy ta hỏi người, việc bắt cóc ái nữ của Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh là Long Nữ Đàm Tiểu Kỳ và nàng Viên Tố Châu có phải chính là Hắc Long Bang các người hành động không?

Người bịt mặt gạt mình bước lui hai bước.

Thiết Phiến Nho Sinh, Ngọc Thủ La Sát và Hoạt Bào không hện mà cùng quay về phía Bùi Khương một lượt.

Người bịt mặt lấy lại bình tĩnh đáp:

—Việc này không liên quan đến người thì hỏi làm gì vô ích.

Bùi Khương hỏi:

—Vậy nếu ta có liên quan đến hai nàng ấy thì các hạ có trả lời cho chẳng?

Người bịt mặt gạt đầu:

—Dĩ nhiên là ta có thể trả lời.

Bùi Khương đáp:

—Ta có liên quan đến hai nàng ấy!

Tất cả mọi người tại đây đều ngạc nhiên và tăng sự chú ý đến từng lời nói của Bùi Khương.

Người bịt mặt hỏi ngay:

—Vậy ngươi là ai?

Bùi Khương bình thản đáp từng tiếng một:

—Các ngươi có biết đến cuộc đại hội chấn động võ lâm ở Giang Nam vừa qua chứ?

Có nhiều tiếng trả lời:

—Có biết!

Bùi Khương tiếp:

—Các ngươi đều nghe biết Tổng thủ lãnh Bùi đại nhân chứ?

Những người nơi đây đều đồng loạt nói:

—Biết chứ! Tổng thủ lãnh Bùi đại nhân chính là Bùi Khương thiếu hiệp ái nam của Xương Kiếm Vô Địch đó mà.

Bùi Khương lại nói tiếp:

—Người ấy lại có mặt nơi đây!

Tất cả mọi người đều nhốn nháo hỏi:

—Ai đâu? Ai đâu?

Bùi Khương chỉ ngay mình và đáp:

—Là tại hạ đây!

Nhiều tiếng thốt lên:

—Là ngươi?

—Là các hạ?

Thế rồi giây phút tột cùng của sự kinh ngạc là một sự im lặng như tắt nghẹn nơi cổ họng của mỗi người.

Tiếng nói của Bùi Khương như đưa họ trở về trong thực tại:

—Như vậy Chấp lệnh Bang chủ có thể trả lời cho ta biết được rồi chứ?

Người bịt mặt bước lui thêm hai bước, nói:

—Việc này... việc này bản nhân phải nhận lệnh của Bang chủ mới có thể trả lời cho Bùi đại nhân chính xác được.

Nói tới đó người bịt mặt ra hiệu cho bốn tên áo vàng đứng sau lưng, rồi nói với Bùi Khương:

—Xin tạm biệt Bùi đại nhân, bản nhân sẽ lãnh lệnh Bang chủ để trả lời nay mai.

Nói dứt, người bịt mặt vọt đi chỉ hai cái là mất dạng. Bốn tên áo vàng cũng bám sát theo sau.

Bùi Khương chỉ đứng nhìn mà không buồn đuổi theo.

Chàng nghĩ thầm: “Bây giờ hãy đối phó với mấy tên này rồi hãy hay.”

Nghĩ thế nên chàng vẫn đứng nhìn màn đêm đen thẫm thẫm nơi cánh rừng trước mặt.

Một vài ánh sao nhấp nháy trên bầu trời.

Một tiếng kêu oan oác của loài chim ăn đêm vọng đến thật cô đơn.

——— o0o ———